

Радой Ралин
Есенни часове

Понякога обичам с часове
да гледам уморен зад стъклата
как нервно неуморен вятър вей
и клони, и антени клати.

Отронва се и пада тъжна шума
от жълтите попарени дървета.
Един болезнен залез тихо свети
и клоните под него в дрямка клюмват.

Скучаят улиците омърлушени.
Тежи им, много им тежи калта!
Наситени са вече все да слушат
нестихващата песен на дъжда.

Те може би жадуват минавачи
да разнообразят деня им сив
или поне един стар продавач
мъртвилото със вик да огласи.

Безшумен, тъжен есенен пейзаж,
във който всичко стихва и угасва.
Но аз обичам дълго да седея,
да съзерцавам в ъгъла безгласно.

Тогава самотата си забравям,
копнея да се видя с мили хора
и странно есента ме уповава
със светлата си хубава умора.

1941

КРАЙ

© 1941 Радой Ралин

Източник: Словото
Набиране: Пламен Барух

Публикация:

Радой Ралин. Избрани творби в два тома. Том първи
„Български писател“, С. 1984

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5811>]